

[Gert Petersen]

relse som den, vi hørte i går, mere nærmede sig det historiske, for det er helt usædvanligt.

Selvfølgelig er det nødvendigt at indgå kompromiser her i folketinget, det har vi aldrig benægtet, men kompromiserne må have en mening ud fra det program, som man er gået til valg på. De kompromiser, socialdemokratiet her har indgået, vil naturnødvendigt vanskeliggøre det for, ja, sandsynligvis hindre partiet i at opfylde sine egne valgløfter. Det er for en såkaldt stabilitets skyld, at statsministeren ofrer en række muligheder. Det er urigtigt, når hr. Kjeld Olesen angriber venstrefløjen og proklamerer, at den ikke vil være med til noget som helst. Hvem sluttede det lille boligforlig i sidste samling? Det gjorde partierne på venstrefløjen og socialdemokratiet og også et par borgerlige partier.

Vi har fra SFs side altid påpeget nødvendigheden af at nedbringe også betalingsbalanceunderskuddet, og vi har anvist midler hertil, men vi har sagt, at samtidig hermed må arbejdsløsheden også nedbringes. I øvrigt kan jeg igen henvise til Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som flere gange har vist, at det kan lade sig gøre at løse de to problemer på samme tid. Det er her, socialdemokratiet svigter katastrofalt på grund af sin forelskelse i den såkaldte indkomspolitik, som gang på gang har afsløret sig som det, den er, nemlig lønpolitik. Lønmodtagerne skal bære hovedbyrderne, mens derimod andre – Bønde Nielsen-typerne osv. – profiterer på dette her.

På den baggrund skal jeg opsummere socialistisk folkepartis holdning til den nye regering, idet vor økonomiske ordfører, hr. Ole Olsen, bagefter vil gå ind på nogle af de økonomiske problemer, som hænger sammen med regeringens politik.

For det første. Socialistisk folkeparti har hidtil foretrukket en socialdemokratisk regering fremfor en borgerlig, fordi der trods alt var nogle ikke uvæsentlige nuanceforskelle. Man kan vel sige, at den socialdemokratiske regering i hvert fald tøvede med at give bekæmpelsen af betalingsbalanceunderskud forrang fremfor bekæmpelse af arbejdsløshed. Man tøvede, man kunne ikke lide at gøre det, og i nogle tilfælde har man heller ikke gjort det.

For det andet. Den nuværende regering, SV-regeringen, har derimod i alle sine praktiske oplæg gjort det klart, at den vil øge ar-

bejdsløsheden for at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen. Dermed genoptager den traditionen fra Erik Eriksens og Hartlings statsministerdage.

For det tredje. Det har ført til åbent brud mellem regeringen og den organiserede fagbevægelse. Næppe nogen sinde har forholdet mellem regering og fagbevægelse været så dårligt som nu, og det er da ganske naturligt, for aldrig har nogen regering givet fagbevægelsen så dårlige udgangspositioner forud for den overenskomstsituation, som det er fagbevægelsens opgave at tage sig af uden indblanding.

For det fjerde. På hele den baggrund er socialistisk folkeparti imod denne mismaskregering, denne SV-regering.

Selvfølgelig vil vi da vurdere dens udspil efter fortjeneste – blind høne kan også finde et korn – og man kan da ikke udelukke, at en SV-regering måske også kan det, men vi venter os ikke meget i den retning.

Vi er overbevist om, at de store udspil vil følge mønsteret fra den arbejdsløshedsfremmende momsforhøjelse; som man indleder med, og principperne for regeringens politik, indkomspolitik, nedskæring, reformstop osv., hersker der jo ikke tvivl om. Derfor er det vores holdning, at jo før vi kan befri befolkningen for denne Anker Jørgensen-Henning Christophersen-regering, jo bedre er det.

Endelig vil jeg sige til sidst, at vi fører ikke denne klare oppositionspolitik af had til socialdemokratiet. Jeg er tværtimod sikker på, at vi også har hundredtusinder af socialdemokratiske vælgere og medlemmer bag os i en politik, som sigter på at befri hr. Anker Jørgensen for hr. Henning Christophersens selskab, og det kan åbenbart kun lade sig gøre ved at befri befolkningen for denne regering.

Vi fører denne politik for at hindre en såkaldt kriseløsning, der alene skal betales af almindelige mennesker, og naturligvis også for at bane vej for en anden politik, der selvfølgelig også vil koste noget – det skjuler vi aldeles ikke, hr. Kjeld Olesen, og det har vi aldrig skjult – men som må bygge på en retfærdig byrdefordeling og i øvrigt også på en sikring af fagbevægelsens uafhængighed. Den politik havde været mulig, hvis statsministeren havde villet det. Som det ligger nu, kan der først skabes forudsætninger for en sådan